

Že klije

Iz Lukovega evangelija 1,57-80

Elizabeti se je dopolnil čas poroda. Rodila je sina. Ko so njeni sosedge in sorodniki slišali, da ji je Gospod izkazal veliko usmiljenje, so se z njo veselili. Osmi dan so prišli dete obrezat. Po očetu so mu hoteli dati ime Zaharija, toda njegova mati je spregovorila in rekla: »Nikakor, temveč Janez mu bo ime.« Oni pa so ji rekli: »Nikogar ni v tvojem sorodstvu, ki bi mu bilo takó ime.« Z znamenji so spraševali njegovega očeta, kako bi ga hotel imenovati. Zahteval je deščico in zapisal: »Janez je njegovo ime.« In vsi so se začudili. Njemu pa so se takoj razvezala usta in jezik, in je spet govoril ter slavil Boga. Vse njihove sosede je obšel strah in po vsem judejskem gričevju se je govorilo o vseh teh rečeh. In vsi, ki so zanje slišali, so si jih vtisnili v svoje srce in govorili: »Kaj neki bo ta otrok?« Gospodova roka je bila namreč z njim. Njegov oče Zaharija je postal poln Svetega Duha in je prerokoval:

»Slavljen Gospod, Izraelov Bog,
ker se je ozrl na svoje ljudstvo in mu pripravil odrešenje.
Vzdignil nam je rog rešitve
v hiši svojega služabnika Davida,
kakor je povedal po ustih svojih svetih prerokov iz davnih vekov,
rešitev pred našimi nasprotniki in iz rok vseh, ki nas sovražijo,
da izkaže usmiljenje našim očetom
in se spomni svoje svete zaveze,
prisege, s katero je prisegel našemu očetu Abrahamu,
da nas bo rešil iz rok sovražnikov in nam dal,
da mu bomo brez strahu služili v svetosti in pravičnosti
pred njegovim obličjem vse svoje dni.
In ti, dete, se boš imenovalo prerok Najvišjega.
Pojdeš namreč pred Gospodom, da pripraviš njegova pota
in daš njegovemu ljudstvu spoznati odrešenje
v odpuščanju njihovih grehov
po prisrčnem usmiljenju našega Boga,
zaradi katerega nas bo obiskalo vzhajajoče sonce z višave,
da razsvetli vse, ki sedijo v temi in smrtni senci,
in naravna naše noge na pot miru.«
Otrok pa je rasel in se krepil v duhu. In živel je v puščavi do dne, ko je nastopil pred Izraelom.

... da bi skrbel za kal novega življenja, njegovo Besedo v tebi, družini, bratstvu ...

☪ Za Elizabeto je napočil dan poroda. Na obisk prihitijo sosedi in sorodniki, da bi občudovali tega otroka, katerega rojstvo je čudež, saj sta njegova starša že zelo v letih. Vsi se čutijo soudeleženi v tem nenadejanem veselju, celo do te mere, da si prisodijo pravico izbrati ime otroku – *hoteli so mu dati ime Zaharija*. Ime govori o poklicanosti osebe, o njenem poslanstvu. Za množico, ki je zavzela Elizabetino hišo, je resnica tega novega življenja v preteklosti, krvi, v tradiciji, religiji očetov. Sin je namreč nadaljevanje tega, kar je vedno bilo,

Bratstvo Evangelii Gaudium – Fraternità Evangelii Gaudium 2022/5

podaljšek že poznane in pogosto že izpete zgodbe. Elizabeta jih zavrne. Ta otrok je novost – njegova poklicanost je pred njim in ne za njim. Rodil se je, da bi izpolnil poslanstvo – da bi ponovno odprl vrata v prihodnost. Janez pomeni *Božji dar* in ko Bog podari, ne reciklira, ampak ustvarja. Zaharija simbolizira tradicijo, ki je izgubila glas in učinkovitost. *Pusti, da mrtvi pokopljejo svoje mrtve* (Mt 8,21-22). Mi pa sledimo Gospodu po novih poteh, ki jih ni mogoče primerjati s tem, kar smo že doživeli in spoznali.

☪ Zaharija je bil vse svoje življenje služabnik Gospodovih zapovedi, zapisanih na tablah Postave, ki jih je Mojzes prejel na Sinaju (prim. 2 Mz 20). Deščica, na katero zapiše sinovo ime, nadomesti kamniti tabli Postave, na katerih je bilo zapisano, kaj mora človek narediti za Boga, da bi ohranil zavezo z Njim. Na tej deščici je zapisano, kaj Bog dela za človeka. Bog ne zahteva, ampak preprosto podarja. Človeška dejanja so odgovor in ne pogoj, da prejmemo Božjo ljubezen. Nič nam ni treba narediti, le sprejeti in pustiti se ljubiti. Dobro življenje, vedênje, za katerega se odločimo, način, kako si organiziramo življenje – vse to je sad obiska Najvišjega. Kakor se je zgodilo Zaheju, ki je vrnil, kar je nakradel, saj je Kristus vstopil v njegovo hišo in jedel z njim, ko je bil Zahej še v grehih (prim. Lk 19,1-10).

☪ Zaharija lahko kakor novi Mojzes z deščico v rokah zapoje svojo hvalnico. Postal je duhovnik ljudstva, ki Bogu ne bo več služilo iz strahu ali koristi. Janez se je rodil, zato *da mu bomo brez strahu služili, pred njegovim obličjem* in da bomo skupaj stopili predenj z nikoli prej občutenim zaupanjem. Luka nam bo v svojem evangeliju pokazal pogum Pastirja, ki išče svojo ovco, usmiljenega Očeta, ki teče naproti izgubljenemu sinu, pogum žene, ki se ne vda, dokler ne najde svoje drahme (prim. Lk 15). Ljubezen ne trpi strahu. Če je ljubezen, potem v njej ni strahu. To drži za odnos z Bogom, ampak bi moralo veljati tudi za odnos med moškim in žensko, med staršem in otrokom, med brati in sestrami. Ko je ljubezen ranjena zaradi strahu, ni od Boga. To je patologija, pri kateri je treba prositi za pomoč.

☪ Janezova poklicanost je postati prerok. Rodil se je, da bi odprl pot Tistemu, ki ga bo Oče poslal. Njegovo služenje bo v tem, da bo z oznanjevanjem pripravil srca za prihod Besede. On je glas Besede. Janez se bo svojega poklica priučil v puščavi, v samoti in spokornosti, v bistvenosti in v ponižnem služenju. Ni dovolj sorodstvena vez – Janez je postal učenec Učitelja, ki ga še ni poznal. V svojem srcu je ohranjal spomin Nanj. Oba sta bila namreč še v naročjih svojih mater, ko je Janez na skrivnostni način zaznal Njegovo bližino in poskočil od veselja. Zaupal je istemu veselju, ki ga je delila tudi njegova mati Elizabeta. Na to veselje je stavil vse. Mi pa zelo zaupamo našim žalostim, kakor da bi vedno govorile resnico. Zaupati veselju je umetnost prerokov.